

Shari'ah-loven for muslimernes deltagelse i det politiske liv i den vestlige verden

Shari'ah-loven for muslimerne deltagelse i det politiske liv i den vestlige verden

Dette hæfte er udgivet af

Hizb ut-Tahrir – Europa

1423 e.H. - 2002 e.Kr.

“Har du ikke set dem, som foregiver, at de har iman på det, som er nedsendt til dig, og det, som er nedsendt før dig? De ønsker at tage sig taghut (kufr-lovgivning) til dommer, skønt det dog blev pålagt dem at forkaste det. Og Satan ønsker at vildlede dem i en fjern vildfarelse”
(OQM. Al-Nisa’ 4: 60)

Indholdsfortegnelsen

Indledning.....	5
Deltagelsen i de politiske partier	8
Deltagelsen i styret	14
Deltagelsen i parlamentet	22
Deltagelsen i kommunalbestyrelsen	27
Deltagelsen i valg	28
Tvivlsomme postulater og gendrivelsen heraf	37
Ugyldige rationelle påskud	
Ugyldige shari'ah-mæssige påskud	
Halal overflødiggor haram	48

Indledning

Politik er at varetage folks anliggender og at interessere sig for deres forhold, og udgør dermed en uadskillelig del af Islam. Opfordringen til at varetage anliggender forekommer i mange tekster, heriblandt beretningen via Ibn 'Umar (raa) om Profeten (saaws), som sagde:

»

.«

“Enhver af jer er en varetager, og enhver af jer er ansvarlig for sine undersåtter. Og amiren er en varetager, og manden er en varetager for sin familie, og kvinden er en varetager for sin ægtemands hus og børn. Enhver af jer er således en varetager, og enhver af jer er ansvarlig for sine undersåtter”. (Der er enighed om autenticiteten).

Tamim al-Dari berettede, at Profeten (saaws) sagde:

.«

:

:

»

“(Islams) deen består i råd. Vi sagde: Til hvem? Han sagde: For Allah(s skyld), Hans Bog, Hans Sendebud og til muslimernes imamer (ledere) og offentlighed”. (Berettet af Muslem).

Nogle muslimer blev opmærksomme på immigranternes levevilkår i de vestlige lande og kom frem til, at millioner af muslimer har bosat sig i disse lande. De vurderede antallet til at være omkring 20 millioner indbyggere i USA og et tilsvarende antal i Europa, hvilket er over 6 % af befolkningen i EU's 15 lande. Herefter sagde de: “Hvis nogle eksempelvis spørger: Er det tilladt for de muslimske minoriteter at deltage i det politiske liv i det land, hvor de opholder sig, for at beskytte

deres rettigheder og være i stand til at støtte muslimerne i andre lande samt fremhæve Islams værdier og kultur i værtslandet? I denne forbindelse vil juristen, der er bevidst om Islams universalitet, sin *ummahs* (nations) vidnesbyrd over for menneskene samt de sammenflettede moderne internationale forhold ikke acceptere spørgsmålet med denne formulering. Denne jurist vil derimod overføre spørgsmålet fra den negative undtagelseslogik til den positive pligtlogik i harmoni med det, vedkommende kender til af *Shari'ahs* grundlæggende principper og *ummahs* og budskabets særegne egenskaber”.

Ydermere sagde de: “Det er muslimernes pligt at deltage positivt i det politiske og sociale liv, for dermed at forsvare deres rettigheder, og støtte deres søskende i *'aqidah*, hvor end de er, samt for at formidle Islams kendsgerninger og realisere Islams universalitet. Som vi sagde: Dette er ’deres pligt’, fordi vi ikke blot anser det som ’en ret’, de kan opgive, eller ’en *rukhsah*’ (undtagelse), de har lov til at undlade”.

Med deltagelsen i det politiske liv i Vesten, ønskede de, at de bosatte og fastboende muslimske masser i de vestlige lande ville tage del i diverse politiske områder, som er tilgængelige at beskæftige sig med i henhold til den såkaldte statsborgerret, og hvad der heraf følger af ligestilling i forhold til majoriteten i forbindelse med de politiske rettigheder og forpligtelser. Denne deltagelse, som de promoverer, træder frem i flere spørgsmål, hvoraf de vigtigste er: **Deltagelsen i de politiske partier, styret, parlamentet, kommunalbestyrelsen og valget.**

Varetagelsen af folks anliggender og forvaltningen af deres forhold og politik er en sag, som er umulig at gennemføre, medmindre man fastsætter de love og behandlinger, ifølge hvilke varetagelsen foregår. Eftersom muslimerne er bundet til Allahs (swt) *Shari'ah* og er forpligtet til at styre sin adfærd i livet ifølge Allahs påbud og forbud, så er politik ifølge *Shari'ah* det at varetage folks anliggender ifølge Islam, dvs. at forvalte folks forhold ifølge *shari'ah*-lovene. Allah (swt) sagde:

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman, førend de gør dig til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt”. (OQM. al-Nisa’ 4: 65)

Af denne grund finder vi det nødvendigt at undersøge *shari’ah*-loven for deltagelsen i det politiske liv i Vesten og at opklare holdningen til sagen i detaljeret form samt at undersøge grundigt, om det er en varetagelse af anliggender ifølge Islams love eller ej.

Deltagelsen i de politiske partier

I 'Encarta-encyklopædien fra 2000' står der: "Et parti ... er en sammenslutning af personer, der er samlet om én politisk holdning ... og det politiske partis vigtigste egenskab er dets organisering, som binder dets medlemmers politiske og sociale tanker til et mål for at realisere dets organisatoriske principper i økonomi, samfund og stat gennem overtagelsen af styrets ansvar ...".

I politikens ordbog 'Dizionario Di Politica', skrevet af flere forfattere, står der: "Ifølge Webers velkendte definition er det politiske parti: En sammenslutning ... der tilsigter et specifikt endemål, hvad enten dette er objektivt, såsom realiseringen af et program, som har en materialistisk eller idealistisk forslag, eller et personligt endemål, dvs. rettet mod fremskaffelsen af gevinster og magt, herunder prestige for ledere og tilhængere. Sammenslutningen kan ligeledes tilsigte begge dele".

På baggrund heraf er et parti: En sammenslutning, hvis individer er overbeviste om specifikke idéer, som ønskes realiseret i livets arena. Med andre ord er det en sammenslutning, der baserer sig på en ideologi, som dets individer er overbeviste om, og som ønskes realiseret i samfundet. Følgelig er det, som gør sammenslutningen til et parti, samlingen af de idéer, som binder sammenslutningens individer sammen. Derfor vil medlemskabet af et politisk parti kun finde sted ved at man adopterer de idéer, som det pågældende parti bygger på, samt ved at arbejde for legemliggørelsen af disse i livets realitet. Det individualistiske aspekt eller den personlige karakter har ingen betydning i forbindelse med tilknytning til et givent parti. Der tages ligeledes ingen betragtning til de intentioner, en person rummer i sit indre, om realiseringen af folks interesser og forvaltningen af deres tilværelse. Den partimæssige tilknytning nødvendiggør derimod, at varetagelsen realiseres, og at interesserne realiseres ifølge de idéer, det pågældende parti bygger på. Derfor er det utænkeligt, at et medlem af et socialistiske parti varetager folks anliggender ifølge et rent kapitalistisk partis idéer. Medlemmets parti vil ligeledes ikke acceptere, at medlemmet støtter andre partiers holdninger, som modstrider

vedkommendes eget parti i tanke, forslag eller programmer. Ifald medlemmet gør dette vil vedkommende have ekskluderet sig selv fra sit parti ved at bryde ud med tanken, som havde bundet ham til de andre individer inden for partiet.

Islam har tilladt tilstedeværelsen og mangfoldigheden af partier og har lovliggjort det partimæssige arbejde for muslimerne. Allah (swt) sagde:

“Og blandt jer skal der være en *ummah* (gruppe), som kalder til det gode (Islam), og som påbyder *ma'ruf* (det rette) og forbyder *munkar* (det slette), og disse er de succesrige”. (OQM. Aal-'Imran 3: 104).

Dette *Qur'an*-vers tyder på, at tilstedeværelsen af flere partier er tilladt. Det indikerer ligeledes, at det er *wajib* (forpligtende) for partierne at etablere sig på basis af den islamiske '*aqidah* (verdensanskuelse) og at adoptere *shari'ah*-lovene. Det er hverken tilladt, at partierne er kommunistiske, socialistiske, kapitalistiske, sekulære eller nationalistiske. Det vil sige, at det ikke er tilladt for partierne at basere sig på andet end den islamiske '*aqidah* eller adoptere andet end *shari'ah*-lovene. Dette skyldes, at *Qur'an*-verset har defineret karakteregenskaberne for de partier, hvis tilstedeværelse og deltagelse i er tilladt, gennem fastlæggelsen af de opgaver, som disse partier skal udføre. Disse opgaver består af kaldet til det gode, hvilket er Islam, og at påbyde *ma'ruf* (det rette) og forbyde *munkar* (det forkastelige). De, som udfører disse opgaver, skal nødvendigvis basere sig på Islams grundlag, bære Islam og adoptere dens love. De, der slutter sig sammen på basis af kommunismen, socialismen, kapitalismen, sekularismen eller andet, som er i strid med Islam, vil dermed hverken have baseret sig på grundlag af den islamiske '*aqidah* eller adopteret de love, som udspringer herfra. Derimod vil de have baseret sig på et *kufr*- (uislamisk) grundlag og sammensluttet sig på basis af *kufr*-idéer og *kufr*-love.

De eksisterende partier i de vestlige lande er sammenslutninger, der baserer sig på et socialistisk, kapitalistisk, demokratisk, sekulært eller

nationalistisk grundlag. Det vil sige, at disse baserer sig på andet end Islams grundlag og adopterer andet end Islams love og idéer.

Muslimen, som ønsker at deltage og være aktiv i sådanne partier, kan hverken omgå at adoptere idéerne af det parti, som denne ønsker at tilslutte sig, eller omgå at realisere folks interesser ifølge disse idéer. En sådan beskæftigelse er indlysende forbudt ud fra et *shari'ah*-mæssigt perspektiv, eftersom den får muslimen til at sammenslutte sig på basis af *kufr*-idéer og kalde til *kufr* samt forsvare *kufr*, når denne promoverer idéerne af det parti, vedkommende har tilknyttet sig. Endvidere får en sådan beskæftigelse muslimen til at begå *haram* (det ulovlige) under sin realiseringen af folks interesser, da vedkommende ikke udfører varetagelsen ifølge Islams love, men ifølge idéerne af det parti, vedkommende er blevet medlem af.

Dertil kommer, at det er naturligt, at ethvert parti har sit eget program, som det kalder til, for at realisere dette i livets, statens og samfundets arena. Når et parti opfordrer folk til at stemme på og støtte det, så sker det netop på basis af dets program, som partiet introducerer som værende et komplet program, der omfatter livets diverse politiske og økonomiske områder samt det sociale liv, som de kalder det, m.m. Når en person tilslutter sig og arbejder med et parti, promoverer vedkommende fuldstændigt og ubeskåret det program, som vedkommendes parti har adopteret. Vedkommende skal endvidere opfordre folk til at stemme på sit parti, så partiet kan gennemføre sit adopterede program, ifald partiet formå at opnå flest stemmer og tage styret; eller for at det pågældende parti kan påvirke andre partier, der har taget styret, ifald partiet får stemmer, der ikke muliggør andet end deltagelse i styret i en koalitionsregering; eller for at stille regeringen til regnskab, ifald partiet ikke kan deltage i regeringen og må gå i opposition. Hvis det, partiet kalder til, ikke bygger på grundlag af den islamiske *'aqidah* og *shari'ah*-lovene, vil hverken kaldet til eller deltagelsen i partiet være tilladte. Allah (swt) sagde:

“Og bistå hinanden i retskaffenhed og guds frygt, og bistå ikke hinanden i synd og overtrædelse, og frygt Allah, thi Allah er streng til at straffe”. (OQM. Al-Ma'idah 5: 2)

Og Sendebudet (saaws) sagde:

.«

»

“**Den, som vejleder til noget godt, får den samme belønning som den, der udfører den**”. (Berettet af Muslem). Ligeledes vil den, der vejleder til noget ondt, såsom *kufr* (hedenskab) eller *haram*, være bebyrdet med den samme synd som ophavsmanden.

Muslimen, som ønsker at tilslutte sig et af de aktive partier i de vestlige lande, har intet valg mht. at acceptere eller afvise sit partis fremlagte program. Partimæssigt har muslimen ligeledes ikke lov til at acceptere og kalde til dele af partiprogrammet og samtidig give afkald på og kalde til afvisning af andre dele, efter at partiprogrammet er blevet vedtaget af de institutioner, som besidder beføjelserne til at vedtage valgprogrammerne i partiet. Eksempelvis, ifald valgprogrammet hos partiet “De Grønne” kalder til at gøre det muligt ifølge loven for de seksuelle afvigere (homoseksuelle) at indgå ægteskabskontrakter, vil man som muslim, der har tilsluttet sig dette parti, ikke have lov til at modsætte sig bøsser og lesbiske eller legaliseringen af samliv og ægteskab mænd imellem eller kvinder imellem. Derimod vil muslimen være pålagt at kalde til denne del af valgprogrammet på samme måde, som vedkommende kalder til de øvrige dele. Ifald muslimen bliver spurgt om sin holdning til legaliseringen af homoseksualitet og disse ægteskabskontrakter, når vedkommende kalder til sit partis valgprogram, er han/hun pålagt at udtale sig i henhold til partiets adopterede holdning og at støtte dette forslag. Dette gør sig gældende i samtlige dele af og punkter i partiprogrammet, så længe det er blevet vedtaget af partiet med flest stemmer. Muslimen kan ligeledes ikke modsætte sig partiets erklærede politik, selv hvis den er uretfærdig og rettet imod muslimerne og deres interesser, som det var tilfældet med en muslim, tilknyttet partiet “De Liberale” i Tyskland, da han ikke engang gik så vidt som til at modsætte sig sit partis politik over for den jødiske entitet (såkaldt Israel). Alt hvad vedkommende gjorde var at

kritisere Sharon og hans ugeringer imod palæstinenserne, hvorfor der ikke længere var plads til ham i dette parti, som praler af frihed og demokrati.

Er der mon noget mere usselt for en muslim end at forvandle sig til en agitator for fordærv, *fusuq* (oprørskhed mod Allah) og *kufr*, og en fortaler for det, som misbilliges af Allah (swt) i Hans definitive åbenbaring, og som Hans Sendebud (saaws) har forbudt i sin åbenlyse *hadith* (Profetens udtalelser)? Er forbudet mod en sådan handling - at tilslutte sig og arbejde med de politiske partier i Vesten og at kalde til disses programmer - noget, som to muslimer burde strides om, eller noget, som to gedebukke burde tottes om?

Vi undrer os fuldstændigt over nogle muslimer, som dumdrigt overtræder Allahs (swt) *Deen* (budskab), og som tillader og endda pålægger andre muslimer at deltage i disse *kufr*-partier! Vi spørger dem om deres bevis fra Allahs Bog (Qur'anen) og Hans Sendebuds *Sunnah*, som de har støttet sig til, og ifølge hvilke de har tilladt folk eller pålagt dem at deltage i de politiske partier i Vesten, til trods for hvad denne deltagelsen indbefatter af *'aqidah*-mæssige og *shari'ah*-mæssige overtrædelser. Hvad gør de mon af de hundredvis af *shari'ah*-tekster, som forbyder muslimeren at adoptere, kalde til og beskæftige sig med *kufr* og *haram*, og som endda gør det til en *wajib* (pligt) for muslimeren at modarbejde *kufr* og *haram* i alle deres former og typer?!

Muslimeren, som ønsker at deltage i de vestlige politiske partier, står over for to muligheder: Enten tilslutter vedkommende sig disse, efter at være blevet overbevist om deres tanke og efter at have adopteret deres synspunkter, og i så fald er den mindst gældende dom for hans vedkommende, at han/hun er en åbenlys *fasiq* (demonstrativt oprørsk), hvis ikke vedkommende har overskredet *fisq*-tilstanden til *kufr*, må Allah beskytte os mod dette. Eller også tilsigter muslim gennem sin tilslutning til et af disse partier at manipulere vesterlændingene med henblik på at realisere nogle af muslimernes interesser, når vedkommende udadtil udgiver sig for at være overbevist om partis tanke, som han er tilknyttet, samtidig med at han benægter denne tanke indvendigt, hvilket er løgnernes og hyklernes handlingsstil. Sidstnævnte er *haram* og hører ind under det åbenlyst forbudte i Islam. En sådan adfærd bør muslimeren hæve sig over. For hvordan skulle muslimeren levere det sande billede af

Islam til vesterlændingene, når vedkommende ikke blot bedrager dem i de sekundære spørgsmål, men først og fremmest i de grundlæggende spørgsmål?!

Deltagelsen i styret

Styret er autoriteten, og styrelederen er den, som bestrider myndigheden og udøver lovene. Regeringen er myndighedsapparatet, som forvalter landets anliggender.

I 'Encarta-encyklopædien' står der: "Regeringen ... er statsapparaterne (personer og institutioner), som praktiserer førings- og ledelsesfunktionen inden for en menneskelig, politisk entitet ... regeringen i den moderne grundlovsstat placerer sig øverst i det udøvende apparat og består som regel af en regeringschef og ministre ...".

I politikens ordbog 'Dizionario Di Politica' står der: "Regeringen ... er samlingen af de personer, som praktiserer den politiske myndighed, og følgelig fastlægger de den politiske kurs for et givent samfund ...".

I filosofiens ordbog 'Dictionnaire De Philosophie' (J. Russ), står der:

"Regeringen:

- A- Praktiseringen af den politiske myndighed i en given stat.
- B- Samlingen af de institutioner eller organisationer, hvorigennem (den udøvende, lovgivende og dømmende) magt – i en given stat – praktiseres.
- C- Ifølge den snævre betydning af dens tidligere definition (B), er den en udøvende magt; en entitet, som påtager sig forvaltningen af staten og udførelsen af lovene".

Meningen med styret er dermed at gennemføre og udøve beslutningerne, og meningen med regeringen er den entitet, som forvalter anliggender og udøver lovene i et givent land.

Hvad angår deltagelsen i styret i en vestlig, stat så er meningen hermed at besidde en eller anden beføjelse til at gennemføre og udøve

beslutningerne i en given regering, som eksempelvis at bestride et ministerium.

Regeringer i hele verden bygger på grundlag af landets forfatning, udøver lovene heri og opretholder forfatningen og lovene. Regeringerne i de vestlige lande bygger ligeledes på grundlag af de vestlige staters forfatninger og udøver lovene heri samt opretholder forfatningen og lovene.

Den, som nøje undersøger de vestlige forfatninger og love, vil indse, at disse er *kufr*-forfatninger og *kufr*-love. Dette skyldes, at forfatningen eller grundloven er de regler, som fastlægger rettigheder og forpligtelser for individet og fællesskabet, både de økonomiske, sociale og politiske, og som organiserer myndigheden og dens kompetencer. Lovene er de detaljerede regler, som lovgives med henblik på organiseringen af rettighederne og pligterne, der indgår i forfatningen, såsom organiseringen af ejendomsretten, lønpolitikken, straffelovene og andre nødvendige detaljer for implementeringen af forfatningen og beskyttelsen af dens principper. Forfatningerne og lovene i de vestlige lande hviler ikke på Allahs Bog (Qur'anen) eller Hans Sendebuds *Sunnah*. Endvidere baserer de sig ikke på Islams fundamenter og love, og desuden modstrider de Islam fuldstændigt. De vestlige forfatninger og love baserer sig på verdensanskuelsen om religionens adskillelse fra livet og tildeler folket suveræniteten, når disse forfatninger og love giver folket retten til at lovgive ved siden af Allah (swt). Forfatningen og lovene i Islam bygger derimod på den islamiske *'aqidah* (verdensanskuelse), som fastlægger, at lovgivningsretten udelukkende tilkommer Allah, ikke menneskene, og at Allahs *Deen* (budskab) er herskende over menneskene i alle livets henseender. De ligheder, som kunne bemærkes i nogle love, såsom privat ejendomsret eller at vælge og stille styrelederen til ansvar, skyldes et rent sammenfald, da der er en åbenlys modsætning mellem fundamentene, hvorfra disse love er udsprunget.

Muslimen, som ønsker at deltage i styret i de vestlige stater, eksempelvis ved at bestride et ministerium i en hvilken som helst regering, vil være underlagt statens forfatning og love. Derfor vil vedkommende ikke være fritstillet i at implementere lovene eller i at ignorere forfatningen og skikkene, som har fundet sig til rette i det

pågældende land. Muslimen er endda pålagt at forsvare disse love og søvnløst vogte disse. Med andre ord er muslimen, som deltager i styret i de vestlige lande, pålagt at implementere *kufr*-reglerne og vogte *kufr*-forfatningerne og *kufr*-lovene; en handling, der utvivlsomt er *haram*. *Shari'ah*-teksterne, som illustrerer dette forbud, er mange, heriblandt Allahs (swt) tale:

“Og de, der ikke styrer med (alt), hvad Allah har nedsendt, er da de vantro”.
(OQM. Al-Ma'idah 5: 44)

Og Hans (swt) tale:

“Og de, der ikke styrer med (alt), hvad Allah har nedsendt, er da de uretfærdige”.
(OQM. Al-Ma'idah 5: 45)

Og Hans (swt) tale:

“Og de, der ikke styrer med (alt), hvad Allah har nedsendt, er da de oprørske”.
(OQM. Al-Ma'idah 5: 47)

Ordet “**styrer**” i førnævnte *Qur'an*-vers omfatter enhver, som besidder beføjelser og myndighed til at træffe og gennemføre en beslutning, hvad enten det er en statsleder, en ministerpræsident, en medhjælper til en af disse, en minister eller enhver, som får sin myndighed fra disse. Følgelig er enhver, som besidder beføjelser til at træffe og gennemføre en beslutning, omfattet af ordet “**styre**” i disse og lignende *Qur'an*-vers. Dermed betragtes den, der træffer og gennemfører en beslutning i anden form end den, Allah (swt) har forordnet, som en, der styrer med andet end Allahs åbenbaring. Dette gør sig gældende, uanset om vedkommende er uvidende eller velvidende, og uanset om man foregiver at have en undskyldning eller tilstræber andet end Allahs

Shari'ah grundet overbevisning og tryghed, og uanset om man oprindeligt er styrelederen eller en stedfortræder. Alle disse førnævnte styrer ifølge andet end Allahs åbenbaring og regerer efter *kufr*-systemer og *kufr*-love, og er dermed omfattet af førnævnte *Qur'an*-vers, med forskel på måden, de styrer på. Den, som styrer med andet end Allahs åbenbaring grundet uvidenhed, og som ikke afholder sig derfra efter at være blevet bekendt med *shari'ah*-loven, vil være syndig. Og den, som overlagt styrer med andet end Allahs lov, vil enten være *kafir*, som er trådt ud af Islams *Deen*, ifald vedkommende tillægger sin overlagte handling sin overbevisning om handlingens gyldighed og sin overbevisning om ugyldigheden af Islam; eller også betragtes man som uretfærdig og *fasiq*, ifald man beholder sin overbevisning om gyldigheden af Islam og dens love. Begge vil ende i Ilden.

Ligeledes sagde Allah (swt):

“Og styr du da iblandt dem med (alt), hvad Allah har nedsendt, og følg ikke deres lyster og tag dig i agt for dem, så de ikke fører dig på afveje i noget af det, som Allah har nedsendt til dig”. (OQM. al-Mai'dah 5: 49).

Dette er en definitiv befaling fra Allah til Sit Sendebud og til de efterfølgende muslimer, med deres styreledere i spidsen, om forpligtelsen til at styre med Allahs åbenbarede love, påbud såvel som forbud, og om forbudet mod at følge lysterne samt om at tage sig i agt for forsømmelsen af en hvilken som helst befaling, Allah (swt) har åbenbaret. På baggrund heraf betragtes den, der deltager i styret i en vestlig stat, som en, der har vendt sig fra Allahs definitive befaling om forpligtelsen til at styre med Allahs åbenbaring, og anses som en afvigende, forsømmende person, der følger sin lyst.

Desuden betoner *Qur'anen* suveræniteten af *Shari'ah* ved at benægte eksistensen af *iman* hos dem, der ikke gør *Shari'ah* til dommer, dvs. de, som ikke lader suveræniteten af *Shari'ah* være herskende over forholdene individerne imellem. Allah (swt) sagde:

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman, førend de gør dig til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt”. (OQM. al-Nisa’ 4: 65)

Endvidere nøjedes *Qur’anen* ikke med dette, idet den foruden det at gøre *Shari’ah* til dommer krævede en fuldstændig underkastelse til *Shari’ah*, hvor der tilmed ikke må være den mindste uvilje i sjælen mod *shari’ah*-loven, idet Han (swt) sagde:

“Og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt”. (OQM. al-Nisa’ 4: 65)

Qur’an-verset indikerer hermed den yderste form for opfordring til både opfyldelsen af Allahs *Shari’ah* og til at vende sig bort fra andres lovgivninger. Allah (swt) sagde:

“Lovgivning tilkommer udelukkende Allah. Han har befalet at I ikke skal tilbede andre end Ham. Dette er den rette Deen, men de fleste mennesker ved det ikke”
(OQM. Yusuf 12: 40)

Ligeledes sagde Han (swt):

“Har du ikke set dem, som foregiver, at de har iman på det, som er nedsendt til dig, og det, som er nedsendt før dig? De ønsker at tage sig *taghut* (*kufr-lovgivning*) til dommer, skønt det dog blev pålagt dem at forkaste det. Og Satan ønsker at vildlede dem i en fjern vildfarelse” (OQM. al-Nisa’ 4: 60)

I dette *Qur’an*-vers kompromitterede Allah (swt) dem, som påstod, at de havde *iman* på *Qur’anen* og *Sunnah* og på de tidligere åbenbarede skrifter, og alligevel ønskede at tage *taghut* til dommer. De *kufr*-systemer, som er implementeret i de vestlige lande, er en del af *taghut*, det er endda selveste *taghut*.

Muslimen skal principielt forkaste disse *kufr*-systemer og nægte at gøre dem til dommer for at imødekomme *Qur’an*-versets krav. Hvordan står det så til med den, som overskrider dette ved selv at implementere og gennemføre disse *kufr*-love?

Muslimerne i de vestlige lande er ikke de første, der har fået muligheden for at deltage i *kufr*-systemerne. De er heller ikke de første, der har skullet tage et standpunkt til dette spørgsmål. I Profetens (saaws) *Seerah* (biografi) er der leveret beretninger, som er i modstrid med kaldet til deltagelsen i styret. Allahs Sendebud (saaws) afviste i en berømt begivenhed dette kald, som han blev tilbudt, og fandt hverken nogen fordel (maslahah) eller gavn heri. Ibn ’Abbas berettede, at ’Utbah og Shibah, sønnerne af Rabi’ah, Abu Sufyan bin Harb, Abu al-Bakhtari, al-Walid bin al-Mughirah, Abu Jahl bin Hisham, Abdullah bin Abi Umayyah, Umayyah bin Khalaf og al-’Ass bin Wa’il mødtes ved Ka’bah’en efter solnedgang. Da sagde de til hinanden: Send efter Muhammad, tal med ham og læg jer ud med ham, for således at I bliver undskyldt i jeres forhold til ham. De sendte efter ham (med en besked om), at ’dit folks adelsmænd havde samlet sig for at tale med dig’. Allahs Sendebud (saaws) kom hen til dem med troen om, at de har fået en ny indstilling til ham, idet han var stærkt interesseret i og ønskede, at de blev retledet, og at intet ondt skulle ramme dem. Da han ankom til dem, sagde de: O Muhammad, vi sendte efter dig for at være undskyldt

i vores forhold til dig. Ved Allah, vi kender ikke til en mand blandt araberne, som har påført sit folk det, du har påført dit folk. Du har bespottet forfædrene, vanæret religionen, latterliggjort (vores) intellekter, bespottet guderne og splittet fællesskabet. Der er ikke noget slet, som du har undladt i forholdet mellem os og dig. Hvis du med denne tale, som du er kommet med, søger rigdom, vil vi samle så meget af vores ejendomme, at du bliver den rigeste iblandt os. Og hvis du søger adelskab iblandt os, vil vi gøre dig til leder over os. **Og hvis du søger magt, vil vi give dig magt over os.** Og hvis du ser og er overvældet af syner – hvilket de plejede at kalde det, der forfølger folk af *jinn* – vil vi, hvis det muligvis er tilfældet, bruge vores midler for at opsøge lægebehandling, indtil vi helbreder dig fra dette, ellers vil vi være undskyldt i vores forhold til dig. Da sagde Allahs Sendebud (saaws):

»

.«

“Jeg lider ikke af det, I siger. Jeg er ikke kommet til jer med det, jeg har overbragt jer, for at opnå jeres ejendomme, adelskabet iblandt jer eller magten over jer. Men Allah har sendt mig som et sendebud til jer, og Han har åbenbaret mig en Bog og befalet mig at være en forkynder af (glædeligt budskab) og en advarer for jer. Derfor har jeg meddelt jer min Herres budskaber og rådgivet jer. Hvis I da imødekommer det, jeg er kommet med til jer, vil det være til jeres fordel i denne verden og i det hinsides. Men hvis I afviser dette, vil jeg udholde Allahs befaling, indtil Allah dømmer mellem mig og jer”. Dette er en utvetydig tekst inden for stridspunktet. Profetens (saaws) afslag på overtagelsen af hele magten er tydelig heri, trods de fordele (maslahah), som denne overtagelse indbefatter, og som kunne realiseres til fordel for de undertrykte muslimer i Mekka, for ikke at tale om blot deltagelsen i et *kufr*-styre. Følgelig er det *wajib* (en pligt) at tage Profeten (saaws) som forbillede i dette standpunkt, da han vissevis er værdig at tage som forbillede, ikke

mindst fordi muslimernes tilstand i Mekka ligner muslimernes tilstand i de vestlige lande, idet de er få iblandt mange *kuffar*.

Konklusionen er, at disse og andre tekster, der i denne sammenhæng ikke tillader en længere udredning, tyder entydigt på forbudet mod at styre med andet end Allahs åbenbaring samt på forbudet mod deltagelsen i et *kufr*-styre i de vestlige lande. Vi har undersøgt *shari'ah*-teksterne, men vi har ikke fundet et eneste bevis eller endda en antydning af et bevis, der taler til fordel for dem, der mener, at deltagelsen i et *kufr*-styre i de vestlige lande er tilladt. Dette er tilfældet, såfremt *shari'ah*-teksterne bliver forstået ifølge de anerkendte *shari'ah*-mæssige og sproglige principper, og at teksterne ikke bliver tillagt noget, som de ikke indikerer.

Deltagelsen i parlamentet

Parlamentet eller det parlamentariske råd er en institution inden for det demokratiske system, som har til opgave at fastlægge lovene, eller det er den folkevalgte lovgivende magt. (Se Encarta-encyklopædien og/eller 'Dizionario Di Politica' s. 747 - 757).

Det valgte parlamentariker i det vestlige parlament – uanset styreformen i de vestlige lande – udfører følgende hovedopgaver: **At stille regeringen til ansvar, udstede love, tildele regeringen tillid eller vælge statslederen samt ratificere lovforslag og traktater.** (Se de ovennævnte kilder).

Normalt bliver parlamentet i Vesten sammenlignet med det såkaldte *Ummah*-Råd eller *Shura*-Råd i den islamiske stat (*Khilafah*-staten), ud fra betragtningen om repræsentationen af folk i begge råd. Formålet med denne sammenligning er, at tillægge de parlamentariske råd legitimitet, skønt begge råd er forskellige ud fra naturen af de opgaver, som de hver især udfører. *Ummah*-Rådets opgave i den islamiske stat er, at fremsætte råd (*shura*) til *khalifah*'en (kaliffen), diskutere de love og regler, som *khalifah*'en ønsker at vedtage, samt stille regenterne til regnskab og vise utilfredshed med styrelederne. Derudover har rådets muslimske medlemmer retten til at indskrænke kandidaterne til *Khilafah*-posten. Forskellen mellem begge råds opgaver kan fremhæves ved at foretage en bedømmelse af repræsentative råds opgaver ud fra *Shari'ahs* målestokke.

Den første opgave: At stille regeringen til regnskab

At stille styrelederne til regnskab er blandt de aktiviteter, som er tilladt ifølge *Shari'ah*, og hører endda til forpligtelserne. Disse aktiviteter går ind under *shari'ah*-love relateret til påbud af *ma'ruf* (det rette) og forbud af *munkar* (det slette). Allah (swt) har tillagt udførelsen af denne pligt en mægtig gengældelse og belønning. Tariq bin Shihab berettede, at en mand spurgte Profeten (saaws): Hvilken *jihad* er den bedste? Han (saaws) svarede:

“**Et sandhedens ord over for en tyrannisk sultan**”. (Berettet af al-Nasa’i). At stille til regnskab skal imidlertid finde sted på basis af Islam og i overensstemmelse med dens love. Dermed er det ikke tilladt at stille til regnskab i henhold til *kufr*-opfattelser, *kufr*-forfatninger og *kufr*-systemer, da det at stille til regnskab indbefatter påbud og forbud. Den, som stiller til regnskab, kræver af den, som stilles til regnskab, at denne skal afholde sig fra sit foretagende i forbindelse med varetagelsen af anliggender for i stedet at foretage varetagelsen på anden og bedre vis. Intet påbud eller forbud må finde sted, medmindre det foregår i overensstemmelse med *shari’ah*-lovene.

At stille regeringerne til regnskab i de vestlige lande fra parlamentsmedlemmernes side sker alene på basis af de vestlige idéer sekularismen og kapitalismen og i overensstemmelse med de forfatninger og love, som gør sig gældende i de pågældende lande. Det muslimske medlem af de vestlige parlamenter kan dermed kun stille til regnskab på basis af den førnævnte måde, hvilket ikke er tilladt, da det er baseret på andet end Islams grundlag. Hvis det kan forestilles, at det at stille til regnskab i de eksisterende parlamenter i den islamiske verden kan lade sig gøre på *shari’ah*-mæssig vis, eftersom deres forfatninger indeholder formelle paragraffer, som foreskriver, at den islamiske *Shari’ah* betragtes som en af lovgivningskilderne, eller pga. at flertallet af parlamentsmedlemmerne er muslimer, så hører dette til det umulige under de vestlige parlaments tages.

Den anden opgave: At lovgive

I Islam tilkommer lovgivning udelukkende Allah (swt), idet suveræniteten er begrænset til *Shari’ah*. Når *khali’ah*’en vedtager love i den islamiske stat, er han pålagt at tage disse fra *shari’ah*-lovene, ifald disse love er relateret til det legislative spørgsmål. Når vedtagelsen omhandler spørgsmål, som han er bemyndiget til at træffe beslutning om ifølge sin mening og vurdering, er han også forpligtet til at vedtage disse love i overensstemmelse med Islams love. Hvad Vesten angår, så tilhører suveræniteten folket. Det er folket, som udøver lovgivningen

gennem parlamenterne, der lovgiver og godkender lovene for dermed at disse bliver gældende. Lovgivningen af love foregår i henhold til det pågældende lands forfatning og inden for rammerne af de gældende love. Når det muslimske parlamentsmedlem deltager i at lovgive lovene, så gør denne det netop - ligesom ethvert andet parlamentsmedlem – i sin egenskab af indehaveren af retten til at lovgive, og gør det ifølge *kufr*-forfatningen og *kufr*-lovene. Det åbenbare forbud mod netop dette og misbilligelsen af den, der begår det, omtales klart i Allahs tale, hvor Han (swt) kritiserer Bogens folk:

“De tog deres rabbinere og munke til herrer ved siden af Allah”.
(OQM. Al-Taubah 9: 31)

Al-Tirmidhi og al-Baihaqi autoriserede i deres *Hadith*-samlinger følgende beretning af 'Adi i bin Hatim (ra), hvor han sagde: Jeg kom til Profeten (saaws), mens han reciterede fra *surah* (*Qur'an*-kapitlet) *al-Taubah*:

“De tog deres rabbinere og munke til herrer ved siden af Allah”.
(OQM. Al-Taubah 9: 31)

Hvorefter Profeten (saaws) sagde:

»

.«

“De (jøder og kristne) plejede ikke at tilbede dem (rabbinerne og munkene), men når de legaliserede noget for dem, så holdt de det for lovligt, og når de forbød dem noget, så holdt de det for ulovligt”.

Lovgivning af lovene på basis af *kufr*-forfatninger er at gøre andet end Allahs *Shari'ah* til dommer og udgør en forkastelse af *Qur'anen* og *Sunnah*, hvilket er *haram* ifølge *Shari'ah*. Allah (swt) sagde:

“O I, som har iman, adlyd Allah og adlyd Sendebudet og dem, der har myndigheden fra jer, og hvis I strides om noget, så henvis det til Allah og Sendebudet, hvis I har iman på Allah og den Yderste Dag. Dette er det bedste og det rette udfald”. (OQM. Al-Nisa' 4: 59)

Ligeledes sagde Han (swt):

“Men nej, ved din Herre, de har ikke iman, førend de gør dig til dommer i (alt), hvad de strides om, og så ikke finder nogen uvilje i deres sjæle mod det, du afgør, men underkaster sig fuldstændigt”. (OQM. Al-Nisa' 4: 65)

Den tredje opgave: At tildele regeringen tillid eller at vælge statslederen samt ratificeringen af lovforslag og traktater

Regeringerne i de vestlige lande og i de demokratiske systemer får ikke den officielle status efter deres dannelse, førend de får parlamentets tillid. Ifald flertallet i parlamentet stemmer for den pågældende regeringsdannelse, bliver regeringen legitim og vil dermed kunne udøve sine opgaver gennem påtagelsen af styrets byrder. Præsidenten bliver i nogle vestlige lande ligeledes valgt af parlamentet. Nogle lovforslag og traktater bliver juridisk set ligeledes ikke retsgyldige, men kun efter de bliver ratificeret ved afstemning i parlamentet. Det er velkendt for enhver, at regeringen såvel som statslederen udfører deres

arbejdsopgaver ifølge forfatningen og lovene. Lovforslag og traktater bliver ligeledes godkendt på basis af disse forfatninger og love. Når det muslimske parlamentsmedlem tildeler en given regering sin tillid, stemmer på en af præsidentkandidaterne eller godkender et givent lovforslag eller traktat, så tildeler vedkommende sin tillid til en regering, som styrer med *kufr*-systemer, og så vælger denne en præsident, som styrer med *kufr*, og så ratificerer denne lovforslag og traktater, der er i modstrid med Islam, og som bygger på forfatningen og lovene. Alle disse handlinger er *haram*, da de udgør en befuldmægtigelse til at begå en *haram*-handling og er en anerkendelse af og tilfredshed med *kufr*. Allah (swt) sagde:

“Er det da en lov fra jahiliyyah (præislam), de ønsker? Og hvem er bedre til at lovgive end Allah for et folk, der har vished (om Islam)”. (OQM. Al-Ma'idah 5: 50)

I *Sahih* Muslem berettede Umm Salamah, at Allahs Sendebud (saaws) sagde:

»

.«

“Der vil være ledere, hvor I vil anerkende og forkaste (noget af det, de gør). Den, der genkender (disse ugerninger uden at følge dem heri), er uskyldig. Og den, der forkaster (deres ugerninger), er (synd)fri. Det modsat (gælder) den, som er tilfreds og følger (dem)”. Er der mon en større tilfredshed med og efterlevelse af *munkar* end tildelingen af tillid til en regering, som styrer med andet end Allahs åbenbarede lovgivning, og godkendelsen af regeringens lovforslag, traktater og øvrige aktiviteter?!

Deltagelse i kommunalbestyrelsen

Kommunen er den bestyrelse, som består af repræsentanter for en given by eller provins, hvis offentlige anliggender og anlæg den tager sig af. Endvidere er kommunen en institution, som besidder en forholdsvis uafhængighed, hvad angår forvaltningen af sit områdes anliggender. (Se *Dizionario Di Politica* s. 163 – 171). Størstedelen af opgaverne, som kommunen beskæftiger sig med, er af forvaltningskarakter. Der er dog nogle opgaver, som hører ind under styret, og det, der gør sig gældende for styret, gør sig også gældende for disse opgaver. Ved en nøje undersøgelse af kommunens realitet og opgaver, står det klart, at den udfører mange opgaver, som *shari'ah*-mæssigt er *mubah* (legale). Alligevel beskæftiger kommunen sig med to områder, som hører uadskilleligt sammen med kommunen, og som åbenlyst er *haram*, og som er:

1. Kommunen i de vestlige systemer besidder en vis uafhængighed i forbindelse med at træffe beslutninger i og at gennemføre nogle typer sager. At træffe beslutninger er - som nævnt tidligere - en del af styret. Følgelig foretager kommunen nogle af styrets opgaver på lokal plan, såsom pålæggelsen af lokale skatter.
2. Kommunen indgår *riba*-kontrakter (rente-kontrakter), tildeler tilladelser til bordel- og gamblingsvirksomheder, gennemfører illegitime ægteskabskontrakter, opretholder mange fordærvelses- og *munkar*-aktiviteter, som hersker i de vestlige samfund, og andre former for aktiviteter, som Islam forbyder.

Muslimen, der ønsker at deltage i kommunalbestyrelsen som formand eller bestyrelsesmedlem, vil uundgåeligt og med sikkerhed falde i *haram* og være med til at opretholde *munkar*-aktiviteter, da det vil være uladsiggørligt for ham at begrænse sin beskæftigelse til de rent forvaltningsmæssige aspekter, som er *mubah*. Tværtimod vil naturen af vedkommendes arbejde i kommunalbestyrelsen pålægge ham at udføre det, som er absolut *haram*.

Deltagelsen i valg

Valg indbefatter befuldmægtigelsen og er en fremgangsmåde, som anvendes for at udvælge personer, der har en karakter af repræsentation og befuldmægtigelse. *Shari'ah*-loven, der gælder for denne fremgangsmåde - og andre øvrige fremgangsmåder – er, at den er *mubah* (legalt) i sig selv. Samtidig er fremgangsmåden også underlagt *shari'ah*-loven relateret til den pågældende handling, som fremgangsmåden er forbundet med, når den knyttes til en handling. Valg-fremgangsmåden er ikke ny, da Ibn Hisham berettede i sit værk 'Seerah' (som omhandler Profetens biografi) under afsnittet om lydighedsløftet ved al-'Aqabah-bjerget, at Allahs Sendebud (saaws) sagde til stammerne al-Aws og al-Khazraj:

.«...

»

“Udvælg for mig tolv *naqib* (ledere) fra jer, der kan stå (som repræsentanter) for hele deres folk ...”, dvs. at han (saaws) bad dem om at vælge og udpege deres repræsentanter.

Meningen med deltagelsen i valgene i de vestlige lande - som en del af deltagelsen i det politiske liv - er at stemme på en styreleder (præsident/ministerpræsident), et parlamentsmedlem, et politisk partis valgliste, kommunens borgmester og dens bestyrelsesmedlemmer. *Shari'ah*-loven for denne valgdeltagelse er forbundet med realiteten af det, der anmodes om at stemme om. Ifald valget er forbundet med opgaver, som er *haram* at udføre, vil valgdeltagelsen være *haram*, da det er en udvælgelse af personer, der skal udføre en *haram*-handling.

Præsident-, parlaments- og kommunalvalgene i Vesten er *haram* (forbudt), idet de er en form for tildeling af fuldmagt til udførelsen af *haram*-handlinger, eftersom styret i Vesten bygger på et *kufr*- og *haram*-grundlag, og eftersom parlamentet udfører lovgivningsopgaver ved siden af Allah (swt), dvs. foretager *kufr*- og syndige handlinger, og eftersom kommunalbestyrelsen ligeledes udfører opgaver, som er *haram*. I denne forbindelse er der ingen forskel mellem at stemme på en

muslim eller en ikke-muslim, da valget er forbundet med de opgaver, man bliver valgt til.

At stemme på en valgliste for et givent politisk parti vil udgøre en yderligere *haram*-handling. Dette skyldes, at valget ikke er et personligt valg, hvor man stemmer på kandidatens person, men et valg, hvor man stemmer på et program, der modstrider Islam. Når en muslim stemmer på et politisk parti, så stemmer denne ikke på personer med deres personlige egenskab, men stemmer i høj grad på det af partiet fastlagte parti-program med alt, hvad programmet indbefatter, både hvad der ligger inden for det, som *Shari'ah* har tilladt, og det, som er *haram* eller entydig *kufr*. Det er en fordrejning, når nogle muslimer påstår, at de har stemt på et bestemt parti, fordi det pågældende parti realiserer en fordel for muslimerne, eller fordi det støtter en af *ummahs* sager på bedre vis end de øvrige partier. Det er en fordrejning, fordi vedkommendes stemmeafgivning ikke er forbundet med dennes intention og agt. Virkeligheden af denne afstemning er, at den er et valg af hele parti-programmet, hvad enten man ønsker det eller ej.

Valget af styrelederen (præsidenten/ministerpræsidenten) specifikt tilfører ligeledes deltageren yderligere synd, ifald man vælger en *kafir* (vantro), da det – ifølge *Shari'ah* – ikke er tilladt for en *kafir* at bestride styreposter, eftersom et af kravene for styrelederen er, at denne skal være muslim.

Tvivlsomme postulater og gendrivelsen heraf

Nogle muslimer har legaliseret deltagelsen i det politiske liv i Vesten ud fra idéen om “minoriteternes *fiqh*” (jura), som de definerede som følgende: “Det er en kvalitativ *fiqh*, der tager hensyn til *shari’ah*-lovens relation til fællesskabets vilkår og det sted, hvori fællesskabet lever. Dermed er det en *fiqh* for et afgrænset fællesskab, som har særlige vilkår, og hvor det, der egner sig for et bestemt fællesskab, ikke vil egne sig for andre. Den, som vil beskæftige sig med denne *fiqh*, har endvidere brug for kulturel dannelse inden for nogle samfundsvidenskaber, især sociologi, økonomi, statskundskab og de internationale forhold”.

De har begrundet deres udsagn om legaliseringen af deltagelsen med adskillige påskud, hvor de vigtigste er:

A- Rationelle påskud, herunder:

- Idéen om statsborgerskab.
- Den fælles jordiske enhed, som præger vor tilværelse, hvor kulturer sammenflettes, og nationerne lever på et fælles sted.

B- *Shari’ah*-mæssige påskud, herunder:

- Historien om Profeten Yusuf (as), og påstanden om hans deltagelse i regeringen af Egypten.
- Muslimernes og Islams interesse (*maslahah*), således at ethvert “embede eller myndighed, muslimerne selv har opnået eller har haft mulighed for at påvirke dem, der bestrider disse, betragtes som en gevinst for muslimerne med henblik på at forbedre deres tilstande eller modificerer de systemer og love, der væsentligt vedrører deres eksistens, og som endda ikke harmonerer med Islams moralfilosofi. Det betragtes også som en gevinst for muslimerne med henblik på at påvirke de politiske beslutninger, som har relation til de øvrige muslimske befolkninger ... Alle legitime midler, der kan medvirke til at realisere disse noble mål, får den samme lov som disse mål. Dette omfatter

en muslims opstilling til nogle politiske embeder og at slutte op om en ikke-muslimsk kandidat – ifald denne er til mere gavn eller mindre skadelig for muslimerne – og at støtte vedkommende finansielt. Dette skyldes, at Allah (swt) har tilladt den gode behandling af og det gode forhold til dem uden noget til gengæld. Hvorledes vil det så være, ifald dette indebærer en tydelig gevinst eller en sikker interesse”?

- “Efterlevelsen af den koranske opfattelse af geografien: Jordan tilhører Allah, og Islam er Hans *Deen* ... og *dar al-Islam* er ethvert jorderråde, hvor muslimerne har sikkerhed for sin egen *Deen*, selv hvis denne lever iblandt en ikke-muslimsk majoritet. Og *dar al-kufr* er ethvert jorderråde, hvor muslimerne ikke har sikkerhed for sin *Deen*, selv hvis alle dets indbyggere vedkender sig til Islams ‘*aqidah* og kultur”.

Disse er de vigtigste påskud bag udsagnet om, at deltagelsen i det politiske liv i de vestlige lande er tilladt. Disse påskud afviger fra det rette, og derfor er det nødvendigt at opklare deres ugyldighed, selv i en kortfattet form, da yderligere detaljering ikke er muligt her.

Gendrivelsen af de rationelle påskud

Denne undersøgelse angående deltagelsen i det politiske liv i de vestlige lande bør principielt være en *shari'ah*-mæssig, og ikke en rationel, undersøgelse, da grundlaget for handlinger er overholdelsen af *shari'ah*-loven. Beviset for *shari'ah*-loven er overleveringen af *Qur'anen* og *Sunnah* samt det, disse vejleder til (*Ijma' al-Sahabah* og *Qiyas*); *shari'ah*-lovens bevis er slet ikke rationel. Men eftersom de lagde diskussionen om statsborgerskab og jordisk fællesskab under spørgsmålet om udforskningen af realiteten, vil vi holde trit med dem heri samt komme med den kommentar, det fortjener:

Først: Idéen om statsborgerskab

De påstår, at “idéen om statsborgerskab, som vi forstår den i dag, ikke var til stede i den verden, hvor vore tidligere retslærde levede. Dengang gjaldt der derimod en form for kulturel tilhørsforhold til en bestemt kultur eller et politisk tilhørsforhold til et bestemt imperium, som bygger på doktrinære normer, hvor man behandlede anderledes troende med et vist forbehold og et varierende omfang af tolerance: Fra de spanske inkvisitionsdomstole til den islamiske *dhimmah*-status (pagt indgået med ikke-muslimske borgere)”.

Endvidere “ville opholdet i andre lande end oprindelseslandet ikke give statsborgerret på basis af faste kriterier, såsom at være født i værtslandet, et længere ophold i landet eller ægteskab ... Immigranten ville derimod automatisk blive statsborger, ifald denne delte tro og kultur med landets indbyggere; og ifald denne havde en anderledes tro og kultur ville vedkommende forblive som fremmed, uanset hvor længe denne opholdt sig”.

Ydermere “kendte den gamle verden ikke til noget, der hed international lov eller diplomatiske forhold, som afgjorde for enhver stat at beskytte borgere fra andre stater, som opholdt sig på sin jord, samt at behandle dem på lige fod med egne statsborgere, på nær nogle specifikke anliggender, hvor statsborgerretten nødvendiggjorde en særbehandling”.

De førnævnte udsagn bør i virkeligheden afvises af flere grunde, herunder:

1. Statsborgerskab er et begreb, som svarer til betydningen af det, man betegner med *tabi'yyah* (tilhørsforhold til den islamiske stat). Enhver, der besidder *tabi'yyah* til den islamiske stat og vælger at bosætte sig i *dar al-Islam*, vil nyde retten til varetagelse, uanset vedkommendes race, farve eller religion. Islam behandler muslimer på lige fod med ikke-muslimer, hvad angår styret, varetagelsen af anliggender og implementeringen af lovene samt rettigheder og forpligtelser, undtagen i nogle forhold, hvor der tages hensyn til andres tro og religion. I Medina-charteret er følgende foreskrevet af Profeten (saaws):

...

...»

.«...

“... Og hvem, der end følger os af jøder, har krav på støtte og hjælp ... og jøderne fra 'Awf-stammen er en menighed sammen med de troende. Jøderne har deres religion, og muslimerne har deres *Deen*, (dette indbefatter) deres allierede og dem selv ...”
(Profetens *Seerah*, Ibn Hisham).

Dermed kan man ikke påstå, at idéen om statsborgerskab er en ny idé, som i fortiden ikke fandt sted i dens nuværende betydning, da dette er ukorrekt. (Se bogen “Introduktion til forfatningen” og hæftet “Immigrationen til de vestlige lande”, udgivet af Hizb ut-Tahrir).

2. De vestlige landes anskuelse på fødsel og ægteskab som kriterier for tildelingen af statsborgerretten ændrer ikke på statsborgerskabets realitet, fordi statsborgerskabet er et resultat af opholdet i landet eller på statens territorium og opnås gennem det nævnte såvel som andet. Det grundlæggende i statsborgerskabet er opholdet (i det pågældende land), og derfor har disse kriterier ingen betydning eller nogen påvirkning på statsborgerskabets realitet eller de love, som baseres herpå.

3. Deres udsagn om, at “den gamle verden ikke kendte til noget, der hed international lov eller diplomatiske forhold, som afgjorde for

enhver stat til at beskytte borgere fra andre stater, som opholdt sig på sin jord, samt at behandle dem på lige fod med egne statsborgere” er et udsagn, som overskrider historiens og Islams kendsgerninger. Dette skyldes, at der i den gamle verden – som de udtrykker det – herskede princippet om “opfyldelsen af pagten og hensynet til naboskabet”. Dette princip var velkendt og praktiseret iblandt araberne i *jabiliyyah* (den præislamiske æra) og hos andre nationer, som f.eks. Abessinien, og historien om al-Najashi (Abessiens konge) og immigranterne er et godt eksempel herpå.

Hvad Islam angår, så har den lovgivet og i værdigt omfang detaljeret princippet om pagten og naboskabet. Desuden har Islam fastlagt love for *tabi’iyyah* og varetagelsen af borgernes anliggender samt foreskrevet detaljer og bestemmelser herfor. Beviset herpå er et tifold af *Qur’an*- og *Sunnah*-tekster samt de gældende praktiske eksempler fra det islamiske samfund gennem historien. Flere af *Sahabahs* børn berettede fra deres fædre, at Sendebudet (saaws) sagde:

»

.«

“Den, som foruretter en *mu’ahid* (pagtgiver), frarøver ham (hans ret), overbebyrder ham eller tager noget fra ham uden hans billigelse, så vil jeg være vedkommendes stridpart på Opstandelsesdagen”. (Berettet af Abu Dawud og al-Baihaqi). Og i Medina-charteret er følgende foreskrevet af Profeten (saaws):

...

...»

.«...

“... Og hvem, der end følger os af jøder, har krav på støtte og hjælp ... og jøderne fra bani ’Awf-stammen er en menighed sammen med de troende. Jøderne har deres *deen*, og muslimerne har deres *Deen*, (dette indbefatter) deres allierede og dem selv ...” (Profetens *Seerah*, Ibn Hisham). I bogen ’Kitab al-Amwal’ (Bogen om finanser) beretter Ibn Zanjawih, at ’Umar (raa) så en ældre mand fra

dhimmah-folket (ikke-muslimske borgere) tigge. 'Umar spurgte ham: Hvad er der med dig? Han svarede: Jeg har ingen penge, og der opkræves *jizyah* (skat pålagt ikke-muslimske mænd) af mig. Da sagde 'Umar til ham: Vi har ikke behandlet dig retfærdigt. Vi har slidt dig gammel for derefter at kræve *jizyah* af dig. Derpå skrev 'Umar til sine embedsmænd, at de ikke må kræve *jizyah* af en ældre mand.

4. Udsagnet om statsborgerretten egner sig ikke som berettigelse for deltagelsen i det politiske liv eller andet, fordi statsborgerskabets realitet er karakteristisk for den, der deler landet med andre. Til trods for at statsborgerskabet nødvendiggør, at muslimer naturligt bliver underlagt en række regler og love i det pågældende land, så kan statsborgerskabet ikke fungere som dommer over *Shari'ah*. Statsborgerskabet kan heller ikke betinge de ubetingede *shari'ah*-love, definere specielle undtagelser til de generelle *shari'ah*-love, specificere de overordnede *shari'ah*-tekster eller andet. Hvis deltagelsen i et *kufr*-styre eksempelvis skulle tillades på basis af statsborgerretten, så vil bekæmpelsen af muslimer tillades på samme grundlag, hvilket er ugyldigt.

Anvendelse af statsborgerskabet som berettigelse for deltagelsen vil sige, at man gør det til en af lovgivningskilderne, som kan lovliggøre *haram* og ulovliggøre *halal*, hvilket strider imod Islam i helhed og detaljer.

Andet: Idéen om jordklodens fællesskab

De videnskabelige opdagelser, teknologiske opfindelser samt udviklingen i kommunikationsmidlerne har forvandlet verdens rummelige og udbredte dele til en lille landsby. Men denne kendsgerning har ingen indflydelse på fastlæggelsen af de opfattelser, der bestemmer menneskers adfærd, ligesom den ikke er forbundet med udarbejdelsen af lov for en stat eller kriterier for et samfund. At være nær i sted og tid gør ikke muslimer til kapitalister eller kapitalister til muslimer, ligesom det ikke kan gøre *halal* til *haram* eller *haram* til *halal*.

Påstanden om, at revolutionen inden for kommunikation har ført til en jordisk enhed og derefter til de kulturelle kundskabers sammenfletning og møde, hvilket har fået hele verden til at hælde til

opfattelsen om sameksistens, er en ukorrekt påstand. Dette skyldes, at revolutionen inden for kommunikation, som de kapitalistiske virksomheder står bag, har bidraget til den kapitalistiske ideologis verdensdominans samt bevaret fjernelsen af Islam som en ideologi og livssystem. Den sameksistens, der tales meget om i vesterlændingenes litteratur og medier, og som muslimerne imiterer dem i anvendelsen af, er i virkeligheden ikke, som det proklameres, et samspil mellem kulturerne og gensidig accept. Det er derimod at undertvinge muslimerne til kapitalismen, uanset om det er i deres egne eller i Vestens lande.

Forsoning og sameksistens mellem muslimerne og andre i de vestlige lande bør være baseret på respekt for civilisatoriske, kulturelle og religiøse særtræk, ikke på basis af at ødelægge, nedbryde og erstatte disse, som Vesten ønsker. Deltagelsen i det politiske liv i Vesten i den eksisterende form er ikke andet end en ødelæggelse af muslimernes særtræk og en afledning af muslimerne fra lovene af deres *Deen* samt at tvinge dem til at adoptere, handle efter og kalde til den vestlige tanke. Derfor må man spørge, hvor denne påståede sameksistens er blevet af?!

Gendrivelsen af de shari'ah-mæssige påskud

Først: Historien om Profeten Yusuf (as)

Historien om vores mester Yusuf (as) er, set fra flere vinkler, ikke egnet til at berettige udsagnet om deltagelsen i det politiske liv i Vesten. Vi vil beskæftige os med to af disse vinkler, hvilket med Allahs vilje vil være tilstrækkeligt.

1. Det er fastlagt i *'Ilm al-Usul* (videnskaben om jura-fundamenterne) at vore forgængeres *shari'ah* (lov) ikke er gældende for os. Beviset herpå er Allahs (swt) tale:

“Og Vi har nedsendt Bogen (Qur'anen) til dig med sandheden, som bekræftelse på det, som var før den af Skriften og som dominerende over den. Styr du da blandt dem efter det, som Allah har nedsendt til dig, og følg ikke deres lyster, (så du skulle gå) imod sandheden, som er kommet til dig. For hver af jer har Vi foreskrevet en lov og en klar vej”. (OQM. Al-Ma'idah 5: 48)

De få, der sagde, at det er tilladt at efterleve forgængerne og at gøre deres *shari'ah* til reference, har betinget deres holdning med udsagnet: 'så længe den ikke er blevet ophævet'. Deres princip lyder følgelig således: Vore forgængeres *shari'ah* er en *shari'ah* for os, så længe den ikke er blevet ophævet. Der er allerede blevet fremlagt absolutte *shari'ah*-beviser fra Allahs Bog og Hans Sendebuds *Sunnah* om forbuddet mod at regere med andet end Allahs (swt) åbenbaring. Dermed er det en malplaceret bevisførelse at referere til Yusuf's (as) handling vedrørende deltagelse i et *kufr*-styre – ifølge deres påstand – som en del af vore forgængeres *shari'ah*, selv hos dem, der har talt om legitimiteten af vore forgængeres *shari'ah*. Dette skyldes, at de fremlagte *shari'ah*-beviser ophæver tilladelsen til at deltage i et *kufr*-styre.

2. Hvis vi antager, at forgængernes *shari'ah* er gældende for os – og specifikt tager udgangspunkt i Yusuf's *shari'ah* – så vil vi være nødsaget til at tillade det at gå i *sujud* (prostationsstilling) for mennesker, hvilket var tilfældet i Yusuf's *shari'ah*. Allah (swt) sagde:

“Og han tog sine forældre op (til sig) på tronen, og de faldt ned i *sujud* for ham. Og han sagde: O min fader, dette er fortolkningen af min fordums drømme”. (OQM. Yusuf 12: 100)

Hvis man siger, at dette ikke er tilladt i vores *Deen* i henhold til det bevis, som er blevet berettet af 'Abdullah bin Abi Awfa, hvor han siger: Da Mu'adh ankom fra Sham (Levanten), gik han i *sujud* for Profeten (saaws). Profeten sagde:

.« »

“**Hvad er dette, o Mu'adh?**” Mu'adh svarede: “Da jeg kom til Sham, oplevede jeg dem lave *sujud* for deres kardinaler og patriarker. Så jeg ønskede inderligt, at vi gjorde det samme for dig. Profeten (saaws) svarede:

»

.«

“**I skal ikke gøre det, for skulle jeg beordre nogen til at gå i *sujud* for andre end Allah, ville jeg beordre kvinden til at gå i *sujud* for sin ægtefælle**”. (Berettet af Ibn Majah og Ibn Hibban).

Til dette siger vi: Ifald denne beretning skulle være gyldig til at forbyde det at gå i *sujud* for mennesker, som det var tilfældet i Yusuf's *shari'ah*, så vil det tifold af *Qur'an*-vers og *hadith*-beretninger, som forbyder at styre med andet end Allahs (swt) åbenbaring eller deltage i dette, i så fald ikke være gyldige beviser? Allah (swt) sagde:

“Og styr du da iblandt dem med (alt), hvad Allah har nedsendt, og følg ikke deres lyster, men tag dig i agt for dem, så de ikke fører dig på afveje i en del af det, som Allah har nedsendt til dig. Men hvis de vender sig bort, så vid, at Allah visselig ønsker at straffe dem for en del af deres synder. Og mange af menneskene er visselig oprørere”. (OQM. Al-Ma'idah 5: 49)

Konklusionen er, at hvis de (dvs. tilhængere af valgdeltagelsen) tillader *sujud* for mennesker, så vil de gå imod *shari'ah*-teksten. Omvendt hvis de forbyder *sujud* ifølge den ophævende tekst, ville de ugyldiggøre deres udsagn, der tillader deltagelsen, idet ophævelsen (*naskh*) er gældende i samtlige forekommende tilfælde, da man ikke kan prioritere nogle tilfælde frem for andre i forbindelse med anvendelse eller tilsidesættelse. Men hvis de forbyder *sujud* og tillader deltagelsen, så er der ingen anden kontrol end deres lyster, hvilket er *haram*.

Dette forholder sig således med udgangspunkt i en formodning om, at vi accepterer, at Yusuf (as) deltog i et *kufr*-styre. Teksterne i den bærede *Qur'an* om Yusuf's (as) historie er ellers soleklare, slående beviser, som gendriver påstanden hos dem, som er kommet med dette opdigt og denne anklage om, at vor mester Yusuf (as) har regeret med *kufr*. Yusuf (as) er den profet, hvis Herre omtaler med ordene:

“Sandelig, han er en af Vore udvalgte tjenere”.
(OQM. Yusuf 12: 24)

Yusuf (as) bønfuldt sin Herre om at komme i fængsel for ikke at falde i synd ved at sige:

“Han sagde: O min Herre, fængslet er mig kærere end det, de indbyder mig til, og hvis Du ikke afvender deres list fra mig, kunne jeg hælde mod dem og blive en af de uvidende” (OQM. Yusuf 12: 33)

Og da Yusuf sad i fængslet, hvor han bar *da'wah* (kaldet) og opklarede forpligtelsen om at underkaste sig Allahs *Shari'ah*, sagde han:

“O mine fængselsfæller, er forskellige herrer bedre end Allah, den Ene, den Overlegne. (Alt), hvad I tilbeder ved siden af Ham, er intet andet end navne, som har opfundet, I og jeres fædre. Allah har ikke nedsendt nogen fuldmagt derfor. Lovgivningen tilkommer udelukkende Allah. Han har befalet, at I ikke skal tilbede andre end Ham. Dette er den rette Deen, men de fleste mennesker ved det ikke”. (OQM. Yusuf 12: 39-40)

Til trods for dette er der nogle muslimer, som leder efter en berettigelse til at deltage i *kufr*-systemerne. Dermed gør de Yusuf (as) til en af de uvidende, som styrer med andet end Allahs (swt) lov. De kommer med en sådan påstand om denne dydige og rene profet, som kan få Jorden til at ryste af forbavselse og bjergene til at kollapse i destruktion. (Den, der ønsker at få indsigt i en detaljeret redegørelse, henvises til partiets udgivne publikationer om *shari'ah*-loven vedrørende deltagelsen i *kufr*-systemer).

Det andet: Maslaha (interessen)

Hos fortalere for *maslahah* betyder begrebet “det, som Lovgiveren ikke har anført en hukm for realisering heraf, og som hverken er anerkendt eller annulleret af noget *shari'ah*-bevis”. Nogle af dem har defineret *maslahah* som “en beskrivelse af handlingen, hvormed man altid eller

hovedsagligt realiserer noget godt, dvs. fordel for masserne eller individer”.

De, der agiterer for deltagelse i det politiske liv i Vesten, siger, at deres bevisførelse bygger på fremskaffelsen af *maslahab* for muslimerne samt “prioriteringen af det bedste blandt to goder, nedprioriteringen af det værste blandt to onder, opnåelsen af den største blandt to interesser ved at afværge den mindste samt unddragelsen af den værste blandt to ulemper ved at bære over med den mindste”.

Ugyldigheden af disse påstande er tydelig i det følgende:

1. Fastlæggelsen af gaven eller ulempen tilkommer udelukkende Allah, alverdens Herre. Hvad end, *Shari’ah* har befalet udførelsen af, er *maslahab* og gavn, og hvad end, *Shari’ah* har befalet afholdelsen fra, er en ulempe. Dette er netop meningen med Allahs (swt) tale, hvor Han siger:

“Det er forskrevet jer at kæmpe, selv om I hader det. Men det kan være, at I hader noget, skønt det er godt for jer, og det kan være, at I elsker noget, selv om det er dårligt for jer. Og Allah ved (besked), men I ved ikke”. (OQM. Al-Baqarah 2: 216)

Må Allah beskytte os mod at hævde, at vores interesser skulle være at finde i det, Han har forbudt os, og må Allah beskytte os mod det at hævde, at der er *maslahab* i det, Han har forbudt os.

Dertil må man spørge om hvem, der skal fastlægge den *maslahab*, som nogle af dem hævder, når stridighederne mellem muslimerne figurerer klart og tydeligt, og som ingen ubekendt med. Et øjekast på realiteten viser os stridigheder om ledelsen af moskéerne og ønsket om at få kontrollen over dem og deres indtægtskilder. Dette er en sag, som de færreste moskéer i Vesten er fri for, og som de færreste muslimer ikke er bekendt med. Hvordan kan man under sådanne omstændigheder benytte sig af *maslahab*, og hvem skal fastlægge den? Der er eksempelvis ingen valg, som muslimerne ikke er blevet uenige om, ligesom det

forrige præsidentvalg i Frankrig, hvor nogle muslimer mente, at *maslahah* lå med Chirac, mens andre mente, at den lå med Jospin eller Le Pen.

2. Det er et krav hos de retslærde, der taler for *maslahah*, at den er reel og ikke fiktiv. Men de interesser, som muslimerne hævder og ønsker realiseret gennem deltagelsen i det politiske liv, er primært fiktive og ikke reelle. Der er derimod ingen sikre, reelle interesser foruden dem for Vesten.

Man kan tage ved lære af George Bush jr., som vandt det amerikanske præsidentvalg med muslimernes stemmer. En enorm skare af muslimer formodede, at denne mand ville realisere islamiske interesser i form af tilladelse til at opføre institutioner, assistance til at forbedre muslimernes image og opnåelse af støtte i diverse sager som Palæstina mfl. Men så snart han blev valgt og satte sig på magten, opflammede han til et nyt korstog og påbegyndte drab, uddrivelse og forfølgelse af alverdens muslimer under påskud af terrorisme.

Den sanselige realitet viser os derfor, at *maslahah* ved deltagelsen i det politiske liv i Vesten er fiktiv og ikke reel. De udnytter tværtimod vores stemmer til deres egen fordel. De vil ikke ændre deres nytteorienterede politik, ligesom de heller ikke vil opgive deres vitale interesser, fordi vi muslimer har deltaget med dem eller stemt på dem. Den første til at rejse mottoet "Islam en alternativ fjende" på det politiske plan i Vesten på "konferencen om de internationale sikkerhedsaffærer" i München i 1991 og den første til at benytte denne formulering i et internationalt politisk forum, var den daværende amerikanske forsvarsminister, og nuværende vicepræsident, Dick Cheney, som muslimerne stemte på ud over Bush jr. Lad os betragte denne kontinuitet i standpunkterne og lad os spekulere over Vestens fastholdelse i sine holdninger og interesser. Lad os fundere lidt over vores tilstand; har vores deltagelse i det politiske liv overhovedet gavnet? Er den fordel, vi hævder og arbejder for at realisere, reel eller fiktiv?

3. Den *maslahah*, som de taler om og bruger som belæg, er ifølge dem "det, som Lovgiveren ikke har anført en hukm for realisering heraf, og som hverken er anerkendt eller annulleret af noget *shari'ah*-bevis". Men deltagelsen i et *kufr*-styre er blandt de *maslahah*, som de entydige beviser

vidner om annulleringen og ugyldigheden af, og vi har fremlagt mange af disse beviser i starten af dette hæfte. Hvordan kan man bruge en *maslahah* som belæg, når *Shari'ah* har annulleret og forbudt den?

4. Hos de, der taler for “prioriteringen af det bedste blandt to goder, nedprioriteringen af det værste blandt to onder, opnåelsen af den største blandt to interesser ved at afværge den mindste samt unddragelsen af den værste blandt to ulemper ved at bære over med den mindste”, så gælder dette i tilfældet, muslimerne ufrivilligt havner heri. Eksempelvis, hvis en mand, der skal til at redde en kvinde fra døden, bliver nødsaget til at se hendes blottede *'aura* (den del af kroppen som ikke må blottes), så skal han redde hende, selvom han kommer til at se hendes *'aura*. Men hvis det kan undgås, så er det ikke tilladt at anvende sådanne principper, og deltagelsen i *kufr*-systemerne er blandt det, man kan undgå at havne i. Derudover er det *Shari'ah*, som fastlægger det bedste blandt to goder og det mindste blandt to onder, ikke forstanden. Men da muslimerne overdrog deres menneskelige intellekter retten til at fastlægge og prioritere, hvilket der ikke kan opnås enighed om, eftersom intellekterne er forskellige, og holdningerne varierer, så valgte de George Bush jr. og afveg fra Al Gore. Dette valg skete på basis af dette princip, og hvad blev resultatet? Fik de afværget den værste af to ulemper for os, eller har de bragt os denne?

Derudover er der efter *shirk* (det at sidestille nogen med Allah) ingen værre ulempe i Allahs *Deen* end at styre med andet end Allahs lov. Disse to er endda sidestykker. Dertil har Allah anmodet, at vi ydmygt ofrer vores liv for at underlægge menneskene Islams love, da Han har beordret os til *jihad*, og at vi ydmygt ofrer vores liv for at bevare implementeringen af Islams love, da Han har beordret os til at bekæmpe den imam (leder), som i den islamiske stat giver sig til at implementere åbenlyse *kufr*-love, hvor vi har et absolut bevis herfor fra Allah (swt). Hvordan kan man efter dette anmode muslimerne om at prioritere nogle forgængelige materielle interesser i de vestlige lande frem for Islams mægtigste interesse, nemlig at begrænse styret til at være ifølge alt, hvad Allah har åbenbaret. Det er afgjort hos de retslærde, at bevarelsen af *Deen* er højere prioriteret end samtlige øvrige *shari'ah*-mål, såsom bevarelsen af menneskelivet og menneskearten mfl. Her bør opmærksomheden henledes på de retslærdes enighed om, at det er *haram* (forbudt) at opholde sig i *dar al-kufr* (*kufrs* territorium), ifald

man frygter at blive vildledt fra ens *Deen*, eller ifald man frygter, at man selv, eller sin familie, falder i *haram*. De retslærde er ligeledes enige om, at i sådanne tilfælde er det *wajib* (forpligtende) at flygte til et land, hvor man kan sikre sin *Deen* og afvige fra *haram*, uanset de eventuelle økonomiske tab, selv hvis dette skulle koste al ens ejendom, for enhver ulykke er en bagatel sammenlignet med ulykker, der rammer ens *Deen* (Islam). Allah (swt) sagde:

“Sandelig, til dem, som englenerne lader dø, medens de handler uret mod sig selv, vil de (englenerne) sige: Hvad stræbte I efter? De vil sige: Vi var undertrykt på jorden! De (englenerne) vil sige: Mon Allahs jord ikke var så udstrakt, at I kunne udvandre på den? Sådannes tilflugtssted skal derfor være helvede, og et slet bestemmelsessted er det”. (OQM. Al-Nisa’ 4: 97)

Hvordan kan man efter dette anmode muslimerne om at arbejde med al den styrke, de besidder, for at udføre *haram*-handlinger og deltage i det politiske liv under påskud af deres ophold i de vestlige lande.

Tredje: Begrebet dar

Dar al-Islam (Islams territorium) er de landområder, hvor Islams love implementeres, og hvor sikkerheden heri hører under Islams sikkerhed. *Dar al-kufr* er stedet, hvor *kufr*-systemerne implementeres, eller hvor sikkerheden hører under andet end Islams sikkerhed.

I vor tid er der nogle, der betragter begrebet *dar* som værende blandt de begreber, der ændrer sig i takt med tid og sted. De siger, at “de muslimske minoriteter ikke bør fastbinde sig til historiske *fiqh*-termer (juridiske termer), der ikke forekommer i åbenbaringen, såsom *dar al-Islam* eller *dar al-kufr*. De bør i stedet tage udgangspunkt i det koranske perspektiv:

“Jorden tilhører Allah. Han giver den i arv til hvem Han vil af Sine tjenere, og enden er til gunst for de gudfrygtige”. (OQM. Al-A’raf 7: 128)

På basis af denne forståelse har de bygget muligheden for, at muslimer kan leve i de vestlige lande og betragte disse som sit hjemland og sin jord, som muslimer deltager i at udvikle og bygge. De har også tilladt muslimer i disse lande at deltage i livets politiske og sociale aspekter uden nogen hindring.

Sandheden er, at fortalere for denne holdning, blander flere sager sammen, herunder:

1. Forvekslingen mellem den personlige holdning og den shari’ah-mæssige holdning

De, som agiterer for deltagelse i det politiske liv i Vesten, har overlagt givet definitionen af *dar* en personlig og individuel karakter. De har påstået, at “det er de retslærdes terminologi, som ikke findes i åbenbaringen”. Dette er en farlig påstand, eftersom det giver det indtryk, at “forgængerne” blandt de hædrede retslærde, såsom Abu Hanifah, al-Shafe’i, Abu Yusuf, Ibn al-Qasim, al-Muzni mfl., har opfundet denne definition uden noget fortilfælde. De har således skjult sandheden om, at de *shari’ah*-mæssige definitioner, såsom definitionen af *ijarah* (ansættelse) eller *ghanimah* (krigsbytte) mfl., hører til *shari’ah*-lovene, eftersom de er udledt fra *shari’ah*-beviserne.

Definitionen af *dar* er taget fra en samling af *shari’ah*-tekster, bl.a. talen, hvor Allahs Sendebud (saaws) siger:

»

.«...

“Kald dem derpå til at flytte sig fra deres *dar* til *dar al-muhajirin* (immigranternes territorium) og oplys dem om, at ifald de gør dette, så vil de få samme (rettigheder) som immigranterne og

pålægges samme (forpligtelser) som immigranterne ...”. (Berettet af Muslem via Buraidah). Derfor skal diskussionen om definitionen ske ved at diskutere beviserne, der indikerer disse. At frembringe en anden definition, som modsiger den første definition, skal ske ved at frembringe beviserne herfor. Men dette er netop, hvad benægterne af termen *dar* er flygtet fra.

Det, som er velkendt, og som alle er enige om, er, at det er indholdet, der er det afgørende, og at “der ingen forbehold i terminologien er, så længe den ikke modstrider *Shari’ah*”. Derfor er det afgørende indholdet af definitionen af *dar* og ikke begrebet. Den, der nøje undersøger *shari’ah*-teksterne, vil indse, at de har adskilt og skelnet mellem den jord, som regeres med Islam og beskyttes af muslimerne, og den jord, som ikke styres med Islam, og hvis sikkerhed er underlagt dens ikke-muslimske indbyggere. Derfor er det eneste formål for dem, der benægter denne terminologi, at benægte indholdet, for dermed at muliggøre integrationen og legalisere deltagelsen i styret/regeringen og parlamentet m.m., hvilket er ugyldigt.

2. Forvekslingen mellem opfattelsen om Jorden og dar

At Jorden tilkommer Allah er indiskutabelt for en muslim, som har *iman* på Skaberen af himlene og Jorden. Derfor er dette spørgsmål adskilt fra diskussionen om de lande, som implementerer Islam, og som regeres efter Islams systemer og sikres gennem Islams sikkerhed. Hvis man tager udgangspunkt i disse personers udgangspunkter og tænker ifølge deres logik, så vil man legalisere jødernes forbliven i Palæstina, eftersom Jorden tilkommer Allah (swt). Dermed har jøderne til at leve, deltage og forblive der som en entitet. Man vil ligeledes afskaffe opfattelsen af *da’wah* (kaldet til Islam) og udspredelsen af Islam.

Det er korrekt, at Jorden tilkommer Allah (swt), men den er opdelt i jord, hvor Allahs love er gældende, og jord, hvor *taghut* (*kufr*-lovgivning) er gældende. Allah har beordret etableringen af Sin lovgivning på Sin jord og rensningen af denne fra *kufr* og *shirk*. Allah (swt) sagde:

“Dem, der, hvis Vi grundfæster dem på Jorden, vil opretholde salah (bønnen) og udfører zakat (almissen) og påbyder ma'ruf (det rette) og forbyder munkar (det slette). Og hos Allah er alle tings endemål”. (OQM. Al-Hajj 22: 41)

Og Han (swt) siger:

“Og Vi har forskrevet i al-Zabur efter formaningen, at Mine retskafne tjenere vil arve Jorden”. (OQM. Al-Anbiya' 21: 105-106)

Derfor er det overhovedet ikke tilladt, at *kufr* regerer på Allahs jord, eftersom Allah er indehaveren af ejendommen. Endvidere må intet ord ved siden af Hans være gældende i Hans ejendom. Af denne grund har Allah (swt) foreskrevet *jihad* for at gøre Sine ord suveræne og genindføre Sin lov på Sin jord ved at fravriste autoriteten fra de *kuffar*, der fører overgreb mod Hans ejendom og overtræder Hans grænser. Dertil har Allah gjort de, som dræbes for denne sag, til martyrer, der får de højeste rang hos deres Herre. Principielt skal Islams styre derfor herske over hele Jorden, og at man ikke må acceptere og underkaste sig *kufr*-styret af kærlighed til livet og dets uundgåeligt forgængelige nydelse, af had til døden eller som afvisning af den evige nydelse, som Allah (swt) har lovet sine troende tjenere, i det hinsides.

Halal overflødiggør haram

Forbudet mod muslimernes deltagelse i det politiske liv i de lande i Vesten, hvor de lever, betyder ikke, at de skal lukke sig inde, isolere sig og ikke blande sig med landets befolkning. Tværtimod er de pålagt at leve et naturligt liv sammen med dem, hvor de efterlever Islams love, samt at være påvirkningsfulde, og ikke lade sig påvirke, da det er muslimerne, der har et universelt budskab og en kultur, som ingen anden kultur kan hamle op med.

Det, der ønskes realiseret gennem deltagelsen i det politiske liv i Vesten, er en række opgaver og krav, såsom at støtte muslimerne og deres sager, at sikre de bedste vilkår for kaldet til Islam samt at muliggøre det for immigranterne at efterleve *shari'ah*-lovene uden besvær og indskrænkninger, såsom lovene for ægteskab, *halal*-mad, kvindens islamiske påklædning og andre legitime krav. Dette kan realiseres gennem legale handlinger, som Islam har tilladt, uden behovet for at begå *haram* eller bruge påskuddene om 'nødvendigheden', 'fremskaffelsen af fordele og afværgelsen af ulemper', som alle legaliserer *haram*. Allah, den Almægtige, har gennem *halal* gjort *haram* overflødig, og Han (swt) har tilladt os alternativer og fremgangsmåder i et rigeligt omfang for realiseringen af de ønskede, legitime krav.

Det skal gøres klart, at de følgende eksempler på alternativer, der kan tages i brug som praktiske fremgangsmåder, ikke overflødiggør den eneste fundamentale *shari'ah*-fastlagte løsning, der kan realisere muslimernes ønsker, opfylde deres krav og løse deres problemer, hvilket er *Khilafah*-staten. Dette skyldes, at den ydmygelse, svækkelse, nedværdigelse, afmatning og splittelse, som muslimerne lider under, har fristet deres fjender grundet fraværet af en *kehalifah* (kalif), der varetager deres anliggender, bekymrer sig om deres tilstand, forsvarer dem, når de undertrykkes, og beskytter dem, når nogen planlægger noget ondskabsfuldt mod dem. Det blev berettet af Abu Hurairah, at Profeten (saaws) sagde:

.«

»

“Sandelig, imamen (kaliffen) er et skjold, som der kæmpes bag og beskyttes ved”. (Berettet af Muslem).

Et øjekast på realiteten i dag viser os forskellen mellem muslimerne og andre. Amerikaneren er eksempelvis respekteret, ophøjet og har fortrin, hvor denne end befinder sig. Når amerikaneren udtaler sig, bliver der lyttet, og når han udebliver, bliver han savnet. Muslimerne bekymrer man sig til gengæld ikke om. Muslimernes krav bliver ikke bemærket, og når de udebliver, savnes de ikke. Ifald muslimerne bliver dræbt, vil deres blod være spildt, til trods for at Profeten (saaws) siger:

.«

»

“Verdens undergang er mildere hos Allah end drabet på en muslimsk mand”. (Berettet af al-Tirmidhi via 'Abdullah bin 'Amru).

Denne forskel mellem muslimerne og amerikaneren samt favoriseringen imellem dem har en soleklar årsag, som er deres stater status. Amerikaneren henter sin ærefrygt og respekt fra sin stat. Derfor er det nødvendigt for muslimerne at opfatte denne virkelighed og at samarbejde med de oprigtige og bevidste aktivister for realiseringen af den fundamentale løsning og oprettelsen af den islamiske stat, med hvilken Islam og muslimerne bliver bæret, og med hvilken *kufr* og dens tilhængere bliver ydmyget.

Der er mange alternativer og fremgangsmåder, som er mulige for muslimerne at tage i brug uden at havne i den visse *haram*. Af disse alternativer og fremgangsmåder nævner vi følgende:

1. Den intellektuelle ressource

Med den intellektuelle ressource mener vi evnen til at appellere til mentaliteterne og påvirke psykerne. Allah har bæret denne islamiske *ummah* med *tanhid*-verdensanskuelsen (monoteisme), som er den eneste verdensanskuelse ('aqidah), der er i stand til at overbevise forstanden og være i overensstemmelse med menneskets natur. Blandt reglerne, som

gælder for denne *'aqidah* er der forbudet mod at mennesket bekender sig til en verdensanskuelse (*'aqidah*) på basis af efterligning og blind underkastelse. Man er derimod pålagt at benytte forstanden for gennem sansningen og tænkningen at nå frem til eksistensen af Skaberens og sandheden af Muhammads (saaws) udsendelse. Af denne *'aqidah* er der udsprunget et system, som omfatter alle livets forskellige områder. Med denne egenskab er denne *'aqidah* i dag det eneste alternativ til den vestlige kultur i verden. Den er ligeledes den eneste, der med garanti kan redde menneskeheden fra elendighed, ulykke og undertrykkelse, som er forårsaget af den vestlige kulturs dominans over folks sind, tilværelse og skæbner. Når denne islamiske *'aqidah* præsenteres, som den er og bør præsenteres, hvor man fremhæver dens oplyste intellektuelle aspekt og dens loves evne til korrekt at organisere folks anliggender, så vil den uden tvivl påvirke sindet hos mange vesterlændinge, især efter at fordærvelsen af tankerne, de bærer på, har vist sig for dem, og især efter fremtrædelsen af deres samfunds tomhed, hastige tilbagegang i værdiernes verden og uudholdelige fald i sumpene af perversitet, uretfærdighed og tyranni.

Præsentationen af den islamiske verdensanskuelse kræver, at tænkerne iblandt os, som behersker Vestens sprog, tager kontakt til de vestlige kultiverede, tænkere og politikere, for at fremlægge den islamiske tanke for dem og for at præsentere dem for de islamiske behandlinger til de problemstillinger, menneskeheden står overfor, på en intellektuel, påvirkende og fornuftig måde samt med visdom og god formaning. Hvis vi får succes i debatten med disse mennesker og formår at påvirke dem, enten ved at de bliver muslimer eller ved at vinde deres respekt og værdsættelse, vil vi dermed have skabt en passende atmosfære for at fremlægge vores krav og have vundet en betydningsfuld støtte til disse.

I princippet er muslimerne bærere af det islamiske budskab, hvor end de befinder sig, og uanset hvor de slår sig ned. Dette bør være således ud fra den betragtning, at Islam er et universelt budskab, og at Allah (swt) har forpligtet muslimerne til at bære dette budskab til hele verden, stater såvel som partier og individer, og at formidle dette budskab til hele menneskeheden. Hvor end muslimen slår sig ned, skal han/hun kalde mennesker til Islam og arbejde for udspredelsen af den så vidt muligt.

De muslimer, der lever i Vesten, er pålagt, at bære Islam til vesterlændinge, både før og efter etableringen af *Khilafah*-staten, som har til pligt, efter implementeringen af Islam indenrigs, at bære Islam som budskab til hele verden. Etableringen af *Khilafah* er derfor ikke en forudsætning for muslimernes pligt til at bære Islam til andre. Muslimske handelsmænd, som plejede at handle med Indonesien, Malaysia mfl., har før i tiden bragt Islam til folk i disse lande og fået dem til at bekende sig til islam. Dette skete, selv om disse handelsmænd ikke var udsendinge fra *Khilafah*-staten eller et eller andet parti.

Fordi Islam er en *Deen* (guddommeligt budskab), der harmonerer med menneskets natur, ligger sjælene nær og hvis mægtighed, forstanden kan opfatte, er ikke-muslimers omfavelse af og bekendelse til Islam lettilgængelig når som helst og hvor som helst.

2. Den økonomiske ressource

For nogle af de muslimer, der er blevet skænket rigdom og formue, er det muligt at påvirke formningen af de politiske beslutninger i Vesten. Dette skyldes, at koncentrationen af de økonomiske ressourcer i muslimernes hænder og benyttelsen af disse som et afskrækkelses- og fristelsesmiddel gør, at deres stemme bliver hørt, og at deres ord bliver påvirkende, specielt når vi er bevidste om, at de vestlige regeringer hviler på kapitalisternes støtte og endda består ved hjælp af dem. Vi har allerede set, hvordan et fåtal af ikke-muslimer har været i stand til at presse de vestlige regeringer ved hjælp af de økonomiske ressourcer, de nyder, for at realisere deres krav og for at få disse regeringer til at varetage deres anliggender. I virkeligheden har muslimerne i de vestlige lande nogle økonomiske ressourcer, som ikke kan undervurderes. Dette forudsætter, at deres standpunkt forenes, og at de i fællesskab udtrykker samme synspunkt. Dertil kommer, at de tillægger en målrettet opmærksomhed på økonomisk aktivitet, der koncentrerer sig i yderst vigtige økonomiske sektorer, og giver sig til at samarbejde indbyrdes. Derigennem vil muslimerne opnå en betydelig indflydelse i det økonomiske liv.

Muslimernes økonomiske tilstedeværelse fremhæves af de vestlige bankers stærke interesse i at bane vejen for muslimerne til at foretage økonomiske aktiviteter i overensstemmelse med Islam gennem

oprettelsen af bankfilialer, der “tager hensyn” til de islamiske love i de økonomiske og finansielle aspekter. Til trods for muslimernes besværligheder med at udføre handelsmæssige aktiviteter på højt plan i de vestlige lande uden at havne i *shari’ab*-forbud pga. det kapitalistiske økonomiske systems dominans, så er det muligt at fjerne mange af de uislamiske hindringer gennem muslimernes sammenhold og samhørighed. Under alle omstændigheder er økonomisk aktivitet som udgangspunkt ikke *haram* i Islam i modsætning til deltagelsen i det politiske liv. Det er muligt for muslimerne at indtræde en række økonomiske områder, samtidig med at de er nøje opmærksomme på ikke at havne i de forbudte økonomiske transaktioner, såsom *riba* (renter) m.m.

3. Den mediemæssige ressource

Medieområdet er blandt de farlige områder, som medvirker til at forme den offentlige opinion og den politiske beslutningsproces. Dette område er særlig vigtigt i de vestlige lande, eftersom beslutningstagerne i stort omfang gør brug af dette til at retfærdiggøre deres politikker og overbevise folk om disse. I realiteten er størstedelen af massemedierne i de vestlige lande styret af kræfter, som har ført dem væk fra objektivitet og neutralitet og drevet dem til blot at være et middel i kapitalisternes hænder, der kontrollerer og udnytter disse massemedier til at realisere deres interesser. Af denne grund er det blevet en sjældenhed at finde massemedier, der er i stand til at træffe selvstændige beslutninger og i besiddelse af deres egen vilje til at præsentere troværdige programmer/informationer, seriøse fremstillinger og korrekt videreformidling af verdens begivenheder for masserne - intellektuelle, iagttagere og menige. Disse massemedier bekriger Islam på en måde, der ikke er nogen ubekendt. Tv og radio sender næsten dagligt noget, der indeholder et angreb på Islam og en fordrejning af dens tanker og love. Det samme gør sig også gældende for de skrevne medier som bøger, aviser og blade, der gør sig umage med at håne Islam og dens tilhængere. Det er en sjældenhed at finde en avis, der er fair over for Islam i fremstillingen, eller en udsendelse, der holder sig til objektivitet og neutralitet. Dette kommer dog ikke som nogen overraskelse, eftersom de, der har ansvaret for og styrer disse medier, er blandt de personer, som nærer et voldsomt had til Islam, og som udtrykker et

åbenlyst fjendskab. Her kommer muslimerne ind i billedet, ifald de ønsker at realisere noget, der tjener dem og deres *Deen*, da de er i stand til at arbejde for etableringen af skrevne medier, tv og radio, hvis grundpiller er det seriøse mediestof og den sandfærdige nyhed. Dette medie skal bl.a. indbefatte en opklaring af Islams realitet og virkelighed, både som *'aqidah* (verdensanskuelse) og system på en måde, der fremhæver Islams kendsgerninger gennem fremgangsmåder, der appellerer til vesterlændingene. Den, der observerer muslimernes tilstand inden for dette felt, vil finde en stor forsømmelse. Dette skyldes, at størstedelen af muslimernes argumentationsstil ligger under det rette niveau, men udmærker sig i stedet for ofte med smigeren for vesterlændingene og overfortolkningen af Islam, så den ligger tæt op ad den vestlige tanke, i den tro, at de med denne overfortolkning gør Islam mere modtagelig i de vestlige samfund. Udover dette, så er udgivelserne overhovedet ikke på linie med antallet af muslimer, der opholder sig i de vestlige lande, eller muslimernes evner, ligesom disse udgivelser heller ikke er på linie med universaliteten af muslimernes ideologi (Islam), som tilskynder dem til at viderebringe den, hvor end de befinder sig. Hvad angår tv og radio, som varetages af muslimer, så er disse næsten ikke-eksisterende.

4. Den menneskelige ressource

Antallet af muslimer i de vestlige lande tæller flere millioner, hvilket kan gøre dem til en styrke, man tager i betragtning, grundet en sådan styrkes tilsynskomst og fremkomst i samfundet, og grundet dennes fremtidige betydning, hvorpå Vesten kan bygge sine planer. Muslimerne skal derfor drage nytte af denne mulighed på korrekt vis og blive bevidste om Vestens behov for dem. I en artikel, udgivet af bladet "Courrier International" nr. 606, stod der følgende: "Så længe der findes fattigdom, vil der være immigration. Og dette er til stor glæde, fordi det gamle kontinent – Europa – har brug for arbejdskraft. Men det, der skal til, er det politiske mod til at indrømme dette". Så Vesten har i virkeligheden brug for muslimernes menneskelige ressource mere end denne menneskelige resources behov for Vesten. Men hvis Vesten var i stand til at ordne sine forhold uden behov for muslimerne, så havde Vesten påbegyndt udvisningen af dem og havde med al pral afsløret det skjulte had i sit indre til muslimerne. Eksempelvis vil de muslimske

lægers arbejdsnedlæggelse i Frankrig være tilstrækkelig til at vælte regeringen – hvilket er kendt i lægemiljøerne derovre.

Denne menneskelige ressource, muslimer i Vesten besidder, består af forskellige og adskillige udsnit af befolkningen inden for alle arbejdsområder. Blandt muslimerne er der læger, ingeniører inden for alle ingeniørvidenskaber og specialister inden for alle videnskaber og felter, ligesom der blandt dem findes menige arbejdere og håndværkere.

Denne variation hos muslimerne giver dem en umådelig styrke og gør dem i stand til at realisere mange krav, som overgår deres ønskedrømme i dag af *halal*-slagting, tilladelse til at bære den islamiske påklædning for deres piger og kvinder o. lign. Derved kan de blive et pressionsmiddel over for de vestlige stater i støtten til *ummahs* sager, ligesom de kan (og skal) bære den islamiske *da'wah* på denne "fattige" jord.

Dette er nogle alternativer, som muslimerne kan beskæftige sig med frem for deltagelsen i styret og andre *haram*-aktiviteter. Hvis ikke-muslimerne, på trods af deres lille antal, har haft succes med at indtage nogle felter og områder og har i nogle tilfælde kunnet lægge pres på og påvirke regeringerne i nogle vigtige sager for dem, så hvorfor har muslimerne ikke succes med dette, når de hverken mangler potentialer eller kapaciteter?

Som afslutning vil vi sige: Støtten til sandheden og *Deen* og modarbejdelsen af uretfærdighed og overgreb skal ske i overensstemmelse med *shari'ah*-loven, og gennem efterlevelsen af den rette vej og lydigheden til Allah (swt). Det er fejlagtigt at tro, at sejr og succes opnås ved at begå *haram*. Allah (swt) sagde:

"Ret dig (o Profet) efter den rette vej, som det er blevet befalet dig, du og de, som hengiver sig (til Allah). Og overskrid ikke (grænserne), thi Han ser (alt), hvad I øver". (OQM. Hud 11: 112)